

Arrest

nr. 98 289 van 1 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 13 september 2010 aangetroffen bij een politiecontrole en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam diezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 29 januari 2011 werd verzoeker nogmaals aangetroffen op het Belgisch grondgebied en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Aan verzoeker werd op 9 juni 2011, op het ogenblik dat hij de gevangenis mocht verlaten, een derde bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 oktober 2011, nadat verzoeker was betrapt bij een winkeldiefstal, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker werd op 17 december 2011 nogmaals aangetroffen op het Belgisch grondgebied en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam die dag opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 30 maart 2012 werd verzoeker aangetroffen bij een winkeldiefstal en werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 18 april 2012 werd verzoeker wederom aangetroffen bij een politiecontrole en werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Verzoekers aanwezigheid op het Belgisch grondgebied werd op 18 juli 2012 nogmaals vastgesteld, naar aanleiding van een politiecontrole ingevolge een diefstal uit een voertuig. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 19 juli 2012 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar.

1.9. Op 18 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, op het ogenblik dat verzoeker de gevangenis mocht verlaten, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Verzoeker werd op 29 oktober 2012 betrapt bij een poging tot diefstal en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 oktober 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 15 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, nadat hij op de hoogte was gesteld van het feit dat verzoeker betrokken was bij de diefstal van een handtas, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [J. C.], administratief assistent, wordt aan de persoon die verklaart zich [S. A.] te noemen, [...], en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om onmiddellijk, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

x 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal
PV nr AN.18.LB.165484/2012 van de politie van ANTWERPEN
Betrokkene is gekend onder verschillende aliases: [S. A.], [S. A.]
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 30/10/2012.”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten uitsluitend grondvest op basis van een enkel proces-verbaal zonder hierbij rekening te houden met de ernst van de gepleegde feiten, zonder rekening te houden met het vermoeden van onschuld. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken zou verzoeker op heterdaad zijn betrapt voor diefstal. Dit zou volgens haar een afdoende reden zijn, voor het nemen van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker evenwel geen diefstal heeft gepleegd noch voor diefstal werd veroordeeld. Verzoeker werd slechts gehoord door de politie in het dossier gekend onder notitienummer AN.18.LB.165484/2012. Dat het enkele gegeven dat verzoeker verdacht werd van een diefstal bezwaarlijk kan worden beschouwd als een afdoende reden voor het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is er in zijn beslissing ten onrechte van uitgegaan dat verzoeker op heterdaad zou zijn betrapt voor diefstal. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was geweest van de juiste omstandigheden en feitelijke omstandigheden, had ze de bestreden beslissing niet genomen. Haar beslissing is hoofdzakelijk gesteund op foutieve gegevens. De bestreden beslissing dient dan ook nietig te worden verklaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken handelt kennelijk onredelijk door de bestreden beslissing te nemen, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de feiten geenszins zijn bewezen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins uitlegt waarom er een risico zou zijn op onderduiken, of waarom dit beweerde risico de bestreden beslissing zou kunnen verantwoorden.

Evenmin wordt er verantwoord waarom de bescherming van het gezinsleven van verzoeker niet zou kunnen opwegen tegen het beweerde gevaar voor de openbare orde. De Dienst Vreemdelingenzaken dient de nodige afweging met artikel 8 EVRM te maken en dient aan te tonen dat verzoeker een actuele dreiging vormt aan de hand van zijn persoonlijk gedrag. Zij diende aldus concreet aan te geven op welke wijze de actuele dreiging van verzoeker niet zou kunnen opwegen tegen de concrete familiale en persoonlijke belangen. Verzoeker verblijft reeds jaren in België en heeft getracht om zich te integreren.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke situatie van verzoeker daadwerkelijk in beschouwing heeft genomen blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de rechtspraak omtrent artikel 8 EVRM van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, op onvoldoende wijze een afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het respecteren van het recht op een familiaal leven, en anderzijds het belang van de Belgische openbare orde, en dat de bestreden beslissing geen dwingende noodzaak is voor de openbare veiligheid.

Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet alsook van artikel 8 EVRM.”

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.2.2. In de mate dat verzoeker stelt dat de motieven waarop de bestreden beslissing gebaseerd is foutief zijn voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing drie motieven zijn opgenomen, met name dat:

- verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten,
- verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid,
- verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Elk van deze motieven volstaat op zich om de bestreden beslissing te onderbouwen.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker niet beschikt over een paspoort dat voorzien is van een visum en het is evenmin betwist dat verzoeker op 19 juli 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod werd betekend.

De kritiek van verzoeker die gericht is tegen het motief dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid is dan ook niet dienend. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan immers niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). De Raad merkt ten overvloede op dat de vaststelling dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een proces-verbaal, dat hij gebruik maakt van alianten en dat hij zich schuldig maakt aan illegaal verblijf steun vindt in de stukken van het administratief dossier en dat het niet kennelijk onredelijk is om op grond van deze vaststellingen te concluderen dat verzoeker een gedrag vertoont dat toelaat te besluiten dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing ook drie redenen opgegeven waarom hij van oordeel was dat aan verzoeker geen termijn dient te worden toegekend om het grondgebied van de Schengenstaten te verlaten. Hij heeft erop gewezen dat:

- het risico bestaat dat verzoeker zal onderduiken,
- verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid,
- verzoeker binnen de hem toegestane termijn geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Opnieuw moet worden vastgesteld dat elk van deze motieven volstaat om de beslissing om geen uitvoeringstermijn aan verzoeker toe te staan te onderbouwen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker reeds verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend en dat hij hieraan geen gevolg gaf. Verweerder kon bijgevolg toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en besluiten dat verzoeker

onmiddellijk het grondgebied van de Schengenstaten diende te verlaten. De kritiek van verzoeker dat niet blijkt waarom verweerder van oordeel is dat er een risico bestaat op onderduiken – en waarbij hij voorbijgaat aan het feit dat ook uit het gegeven dat hij voorheen geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleid dat een dergelijk risico bestaat – is wederom gericht tegen een overtollig motief en derhalve niet nuttig.

Een miskennis van de artikelen 7 of 74/14 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3. Waar verzoeker voorts verwijst naar de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM kan het volstaan op te merken dat hij niet aannemelijk maakt dat hij enig privé- of gezinsleven heeft dat onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt. Hij beperkt zich namelijk tot de stelling dat hij *“reeds jaren in België verblijft en heeft getracht zich te integreren”*. Uit het gegeven dat een vreemdeling gedurende een aantal jaar op onwettige wijze in een land verblijft kan echter niet zonder meer afgeleid worden dat hij in dat land belangen heeft die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen en er is geen bewijs dat verzoeker zich tracht te integreren. De veelvuldige tussenkomsten van de politiediensten met betrekking tot verzoeker tonen veeleer aan dat er van enige integratie geen sprake is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK